

פרשת תזריע-מצורע, המדור - הגיגים, ד"ר חזות גבריאלי

עצמאות, כמה פשוט!

אפילו על ההגדרה חלוקים הדעות. יום העצמאות? חג העצמאות? או עצמאות סתם. יש שיאמרו סתם יום של חול, ויש, מעטים אמנם, שיאמרו יום שחור. יש שיאמרו הלל בליל וביום ויש שיאמרו רק ביום. יש שיאמרו עם ברכה ויש בלא ברכה. ומה עושים עמך ישראל? מניפים, ממנגלים ומטיילים. המחמירים אף מכים בפטיש. מתברר כי חושיו הבריאים של העם היושב בציון חזקים יותר מכל ויכוח פילוסופי או הלכתי. היהודי הממוצע אינו מלקה את עצמו בדיונים ובחיבוטי נפש. לדידו, זכינו לעצמאות מדינית באופן פלאי ויש לשמוח בשל כך באופן הפשוט ביותר של המילה. וכבר קבעו חכמינו ש"אין שמחה בלא אכילה ושתייה" (בבלי, מועד קטן, ט ע"א).

כפיות טובה, אטימות לב, ועצימת עיניים עומדים כגורמים רבי עוצמה המלווים בדיונים למדניים ומפולפלים אחר המתייחסים ליום זה כאל יום רגיל ולא כאל יום השמחה הגדול ביותר של עם ישראל מאז ומעולם.

מי ששואל, בשביל מה צריך מדינה בכלל, אינו העם היושב בציון ואנשים הרחוקים מקיום מצוות, אלא חלק מאנשי התורה!! מי שחי את המדינה בכל רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו ביום יום אינו מגיע אפילו ל'הוא אמינא' בשאלות מסוג זה. הוא יכעס, הוא יקטר והוא אף יאיים בעזיבה. אלו הם ההוכחות הטובות ביותר לכך כי הוא מצפה ממדינתנו להיות מדינה אידיאלית. הוא אינו שואל למה צריך מדינה, אלא מה לעשות כדי לרוממה?

גדול הנביאים טען - רטן כלפי שמיא: " והן לא יאמינו לי ולא ישמעו בקולי כי יאמרו לא נראה אליך ד' ". הוא כמובן לקה בשל כך (בבלי שבת, צז ע"א). ודוק, משה דיבר על האפשרות שלא יאמינו לו, ולא לקב"ה. מדוע? כי במסורת שלהם לא כך צריך הגואל להיראות ולדבר. משה הגואל, לבוש ומדבר כמצרי, גדל בבית פרעה, עוסק בחוכמות חיצוניות, ובשל כך גם בנות יתרו חשבוהו למצרי. הנצי"ב מרחיב את הדיבור על כך ואומר כי משה רבנו עצמו חשב כי הגאולה אינה יכולה לבוא על ידי אדם הנראה כ'חילוני'. רק לאחר שנענש הוא הבין מה שאנו היום יודעים בבטחה. אין אנו יכולים לנהל את הגאולה עבור הקב"ה. "כי לא מחשבותי מחשבותיכם ולא דרכיכם דרכי".

חג העצמאות הוא הגדול בחגי ישראל. עם ישראל כולו נלחם למען עצמאותו, הקב"ה לא נאלץ לשדד את עולם הטבע כפי שעשה בגאולת מצרים, כי איננו ולא היינו בשנת 1948 במ"ט שערי טומאה, וכפי שכתב רש"י בתענית (כ"ד, ע"א) ש"אם עושים לו נס מנכים לו מזכויותיו". הסיפור התנכ"י שעליו גדל כל העולם מתמשש לנגד עינינו. יעדי הבריאה מתגשמים והתסריט שנכתב בבריאת העולם הולך ומתבהר.

לאחר אלפיים שנה מתרחשת עלייה של המוני בית ישראל מארצות רבות ומכל רחבי הגלובוס ולא רק מארץ אחת. הקיבוץ היהודי הוא הגדול בעולם מאז ימי שלמה המלך, הלזה לא יקרא 'קץ מגולה'?

בימי שלמה המלך היתה כמובן מדינה יהודית לתפארת בארץ ישראל. כל אחד מן היהודים אשר בציון ראה וחש את השריית השכינה בבית המקדש. השכינה לא שרתה על יחידים רבים אלא על כללות האומה. בבית שני שרתה קדושת הפרט שהרי הוא חרב בשל שנאת חנם שמבין יחידי האומה. בבית שלישי וב'אתחלתא דגאולה' המתחילה תמיד במלחמות (תלמוד בבלי מסכת מגילה דף יז עמוד ב - " והאמר מר: בששית - קולות, בשביעית - מלחמות, במוצאי שביעית בן דוד בא. - מלחמה נמי אתחלתא דגאולה היא"), **אנו זוכים לקדושת הכלל ולקדושת הפרט גם יחד.**

יש שלבים לגאולה. היא התחילה בלילה אבל הושלמה לפנות בוקר. אין אנו יודעים בבטחה באיזה שלב אנחנו, אבל יודעים גם יודעים כי זה כבר עבר את שלב ה'אתחלתא'.

להערות : hazutg@gmail.com